

Λκ 5,17-26

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοῦμ

Σ' ἓνα ἀπό τὰ σπίτια τῆς Καπερναοῦμ θά πᾶμε καί σήμερα. Ξέρετε πῶς ἦταν τότε κατασκευασμένα τὰ σπίτια; (Δείχνουμε σά παιδιά ἓνα τυπικό ἰουδαϊκό σπίτι, βλ. ἐποπικό ὑλικό). Εἶχαν ὅλα ἐπίπεδη στέγη, μιά «ταράτσα»· «**δῶμα**» τὴν ὀνομάζουν καί σήμερα οἱ ἀρχιτέκτονες. Ἡ στέγη αὐτὴ ἦταν καμωμένη ἀπὸ κεραμίδια, μεγάλη καί βαριά, πού στηρίζονταν πάνω σέ ξύλινα δοκάρια. Μιά **σκάλα ἐσωτερικὴ ἢ ἐξωτερικὴ** ὀδηγοῦσε πάνω στὴν ταράτσα.

Σ' ἓνα τέτοιο σπίτι, κατάμεστο ἀπὸ κόσμο, δίδασκε ὁ Χριστός. Κάποια στιγμή ἕνας παράξενος θόρυβος ταραίζει τὴν ἡσυχία. Τί συμβαίνει; Τὰ μάτια ὄλων καρφώνονται στὴ σκεπή· ἀπὸ κεῖ προέρχεται ὁ θόρυβος. Καί σέ λίγο, τί βλέπουν; **Ἀφαιροῦνται κεραμίδια** καί δημιουργεῖται ἓνα μεγάλο ἄνοιγμα στὴ σκεπή. Ἀπὸ κεῖ κατεβάζουν κάποιοι **μέ σκοινιά ἓνα κρεβάτι**, πού ἔχει πάνω του ἓναν ἄρρωστο. **Παράλυτος** εἶναι, δέν μπορεῖ νὰ περπατήσει. Ἔμαθε ὅτι ὁ Χριστός βρίσκεται σ' αὐτό τό σπίτι καί ἤθελε νὰ ἔρθει ὅπωςδῆποτε νὰ Τόν συναντήσει. **Πιστεύει ἀκράδαντα** μέσα του ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔχει τὴ δύναμη νὰ τόν θεραπεύσει ἀπὸ τὴ βαρειά του ἀρρώστια.

Τόν ἔφεραν, λοιπόν, οἱ δικοί του πάνω στό κρεβάτι. Δέν μπόρεσαν ὅμως νὰ προχωρήσουν καί νὰ μποῦν μέσα στό σπίτι. Ἦταν τόσο

πολύς ὁ κόσμος, πού ἔφτανε ὡς ἕξω. Πῶς νά διασχίσουν ὅλο αὐτό τό πλῆθος; Πῶς νά φτάσουν μπροστά σὸν Χριστό, ὅπως τόσο πολύ τό ἠθελαν; Λοιπὸν, ἄπρακτοι θά φύγουν, δίχως νά πετύχουν τὸν σκοπὸ τους; Ἀδύνατον! Πιστεύουν κι αὐτοὶ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔχει τὴ δύναμη νά κάνει τὸν ἄρρωστὸ τους καλά.

Ἡ **δυνατὴ πίστη** τους δέν τούς ἀφήνει ν' ἀπογοητευτοῦν. Εἶναι ἀποφασισμένοι νά παραμερίσουν κάθε ἐμπόδιο. Σκέφτονται τί μποροῦν νά κάνουν. Καί βρίσκουν τὴ λύση. Ἀποφασίζουν νά μποῦν μέσα στό σπίτι ἀπὸ τὴ σκεπή!

Ἀνεβαίνουν, λοιπὸν, στό δῶμα, βγάζουν κάποια κεραμίδια καί μέ σκοινιά κατεβάζουν τὸν παραλυτικὸ πάνω στό κρεβάτι. Ἐπιτέλους, νά ἴτος μπροστά σὸν Χριστό!

Ὁ Χριστὸς μας τὸν βλέπει **μέ συμπόνια**. Ὁχι μόνο γιὰ τὴν παραλυσίαν του, ἀλλὰ **καί γιὰ τίς ἁμαρτίες του**. Πρὶν ἀκόμη παραλύσει τό σῶμα του, εἶχε παραλύσει ἡ ψυχὴ του ἀπὸ τίς πολλές του ἁμαρτίες. Πιθανόν αὐτὲς νά εἶχαν προκαλέσει καί τὴ σοβαρὴ ἀρρώστια του. **Ὁ παντογνώστης Χριστὸς τὰ γνωρίζει ὅλα**. Τό βλέμμα Του διεισδύει ὡς τὰ βάθη τῆς κάθε καρδιάς. Στὴν καρδιά τοῦ παραλύτου βλέπει τώρα τὴ μετάνοια καί τὴν πίστη του.

«**Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου**», τοῦ λέει στοργικά.

Τό ἀκοῦν αὐτὸ οἱ φarisαῖοι, πού ἦταν ἐκεῖ καί ἔφαχναν ἀφορμὴ νά κατηγορήσουν τὸν Χριστό, καί σκέφτονται: «Τί βλασφημίες λέει; Ποιὸς νομίζει ὅτι εἶναι; Ποιὸς μπορεῖ νά συγχωρήσει ἁμαρτίες, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό;».

Ὁ Χριστὸς ὅμως εἶναι Θεός. Γι' αὐτὸ ὄχι μόνο μπορεῖ νά **συγχωρεῖ ἁμαρτίες**, ἀλλὰ **γνωρίζει καί τί σκέφτεται ὁ καθένας**.

Στρέφεται, λοιπὸν, πρὸς τοὺς φarisαίους καί λέει: «Γιατί κάνετε τέτοιες σκέψεις; Τί εἶναι εὐκολότερο; Νά πῶ σὸν παραλυτικὸ, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου ἢ νά τοῦ πῶ σὴκω πάνω καί περπάτησε;».

Φαντάζεστε, παιδιά, τήν ώρα ἐκείνη πῶς ἔνωσαν οἱ φαρισαῖοι! Σίγουρα θά τούς κόπηκε ἡ λαλιά, ὅταν κατάλαβαν ὅτι ξέρει ὁ Χριστός τίς σκέψεις τους.

«Γιά νά δεῖτε πῶς ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου -ἔτσι ὀνόμαζε ὁ Χριστός τόν ἑαυτό του- ἔχει ἐξουσία νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες πάνω στή γῆ», γυρίζει πρὸς τόν παραλυτικό καί τοῦ λέει: «Σοῦ λέω· σήκω πάνω, πάρε τό κρεβάτι σου καί πήγαινε στό σπίτι σου».

Ἀμέσως, μπροστά στά ἔκπληκτα μάτια ὄλων, αὐτός πού μέχρι πρὶν ἦταν τελείως παράλυτος -τέσσερις ἄνδρες τόν εἶχαν φέρει πάνω στό κρεβάτι- τώρα σηκώνεται! Κι ὄχι ἀπλῶς σηκώνεται καί στέκεται, ἀλλά παίρνει στά χέρια καί τό φορεῖο του! Κι ἔτσι ξεκινᾷ γιά τό σπίτι του, ὅπως ἀκριβῶς τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, ἐνῶ ὅσοι ἦταν ἐκεῖ κατάπληκτοι συζητοῦν: «Τί παράδοξα καί θαυμαστά εἶδαν τά μάτια μας σήμερα!».

Τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης

Παράδοξο, σ' ἀλήθεια, καί θαυμαστό νά σηκώνεται ἕνας παράλυτος καί νά περπατᾷ κουβαλώντας τό κρεβάτι του! Δέν ἦταν, βέβαια, αὐτό τό μόνο ἐντυπωσιακό στή σημερινή μας διήγηση. Τί ἄλλο κατέπληξε κυρίως τούς φαρισαίους;

Τό ὅτι ὁ Χριστός διάβασε τή σκέψη τους. Τούς φανέρωσε τή σκέψη τους, γιά νά τούς δώσει μιᾶ ἀπόδειξη τῆς θεότητάς Του. Καί γιά νά τούς βεβαιώσει ἔτσι ὅτι σ' ἀλήθεια ἔχει τήν ἐξουσία νά συγχωρεῖ ἁμαρτίες, ὅπως εἶπε στόν παραλυτικό.

Τήν ἐξουσία αὐτή, παιδιά, μετά τήν ἀνάστασή Του ὁ Χριστός τήν ἔδωσε καί στούς μαθητές Του. Ὅταν γιά πρώτη φορά ἐμφανίστηκε ἀνάμεσά τους, τούς εἶπε: «**Πάρτε Πνεῦμα Ἅγιο. Σ' ὅποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες, θά τούς εἶναι συγχωρεμένες**» (Ἰω 20,23). Μᾶς χάρισε τότε ἕνα πολύ μεγάλο δῶρο: νά τελεῖται στήν Ἐκκλησία

μας τό Μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης. Μποροῦμε νά ὁμολογοῦμε ταπεινά ὅλα μας τά λάθη μπροστά στον ἱερέα καί ν' ἀκοῦμε ἀπό τά χεῖλη του τά γλυκά καί παρήγορα ἐκεῖνα λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες σου». Τήν ὥρα αὐτή ἐπιτελεῖται ἕνα μεγάλο θαῦμα: **Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο σβήνει τίς ἁμαρτίες μας καί γίνεται πεντακάθαρη ἡ ψυχὴ μας!** Πόσο πολύ, σι' ἀλήθεια, μᾶς ἀγαπάει ὁ Θεός!

Ἀντίθετα, κάποιος ἄλλος μᾶς μισεῖ καί θέλει τό κακό μας: ὁ ἐχθρός τοῦ Θεοῦ καί ἐχθρός κάθε καλοῦ, ὁ διάβολος. Αὐτός μᾶς σπρώχνει στήν ἁμαρτία· αὐτός μᾶς βάζει καί ἐμπόδια γιά νά μήν πᾶμε νά ἐξομολογηθοῦμε, γιατί δέν θέλει ν' ἀπαλλαχτοῦμε ἀπό τίς ἁμαρτίες μας.

Ποιά εἶναι τά ἐμπόδια πού μᾶς βάζει;

α. Ντροπή: Μᾶς πῆρε τή ντροπή, τότε πού μᾶς ἔσπρωξε στήν ἁμαρτία καί μᾶς τή δίνει τώρα πού θέλουμε νά ἐξομολογηθοῦμε. Δέν ντραπήκαμε νά μιλήσουμε ἄσχημα, νά συμπεριφερθοῦμε ἀνάρμοστα, ἀλλά ντρεπόμαστε νά τό ὁμολογήσουμε. Ὁ Χριστός ὁμως, εἶπαμε, τά γνωρίζει ὅλα, ἀκόμη καί τίς σκέψεις μας· τίποτε δέν ξεφεύγει ἀπό τό βλέμμα Του. Γνωρίζει κι ὅ,τι κάναμε χωρίς νά μᾶς δεῖ κανένα ἀνθρώπινο μάτι καί περιμένει νά τό ὁμολογήσουμε γιά νά μᾶς καθαρῖσει. Γιατί, λοιπόν, νά ντρεπόμαστε; Τήν ὥρα τῆς Ἐξομολόγησης στό πρόσωπο τοῦ ἱερέα τόν Χριστό βλέπουμε. Ὅταν πηγαίνουμε στον γιατρό ντρεπόμαστε νά τοῦ ποῦμε τά προβλήματα τῆς ὑγείας μας; Ἡ Ἐξομολόγηση εἶναι τό ἰατρεῖο τῆς ψυχῆς μας. Στόν ἱερέα πού μᾶς ἐξομολογεῖ δείχνουμε τήν ἀρρώστια τῆς ψυχῆς μέ εἰλικρίνεια καί ἀπλότητα. Ἔτσι θά μπορέσει νά μᾶς δώσει τά κατάλληλα φάρμακα μέ τίς φωτισμένες συμβουλές του. Δέν περιμένει ὁ ἐξομολόγος ν' ἀκούσει ἀπό μᾶς κατορθώματα καί ἀρετές· τίς ἁμαρτίες μας περιμένει ν' ἀκούσει. Καί χαίρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι ἔχουμε μετανιώσει ἀληθινά.

β. Αναβολή: Ἄν ξεπεράσουμε τό ἐμπόδιο τῆς ντροπῆς, φέρνει ὁ πονηρός μπροστά μας δεύτερο ἐμπόδιο, τήν ἀναβολή. «Νά πᾶς νά ἐξομολογηθεῖς», μᾶς ψιθυρίζει, «ἀλλά ὄχι τώρα, τήν ἄλλη φορά ἢ ὅταν μεγαλώσεις». Μά μόνο ὅταν μεγαλώσω θά κάνω ἀμαρτίες; Στήν ἡλικία πού εἶμαι τώρα δέν ἀμαρτάνω; Νά περιμένω νά περάσουν τόσα χρόνια κουβαλώντας τίς ἀμαρτίες μου, ἐνῶ μπορῶ νά τίς ξεφορτωθῶ; Ἄν πέσω καί λασπωθῶ, δέν θά τρέξω ἀμέσως ν' ἀλλάξω ροῦχα καί νά πλυθῶ; Ἄν ἀρρωστήσω, θά ἀναβάλω τήν ἐπίσκεψή μου στόν γιατρό; Τήν Ἐξομολόγηση, πού καθαρίζει τήν ψυχή μου ἀπό τή λάσπη τῆς ἀμαρτίας καί τή θεραπεύει ἀπό κάθε κακία, γιατί νά τήν ἀναβάλω;

Μέ χαρά νά τρέχουμε, παιδιά, στήν Ἐξομολόγηση κάθε φορά πού μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία. Εἶναι τό Μυστήριο πού μᾶς χάρισε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μας, γιά ν' ἀκοῦμε γλυκειά τήν πατρική Του φωνή: «**Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἀμαρτίες σου**».

**Κάθε ἐμπόδιο ξεπερνῶ,
τή ντροπή, τήν ἀναβολή.
Μόνο σάν ἐξομολογηθῶ
ἔχω καθαρή ψυχή.**

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
2. Προετοιμασία γιά τήν Ἐξομολόγηση.
3. Κρυπτόλεξο.

Ἵποσημείωση: Στό τέλος τοῦ μαθήματος βοηθοῦμε τά παιδιά νά προετοιμαστοῦν γιά τή συμμετοχή τους στό μυστήριο τῆς Ἐξομολόγησης (βλ. ἐποπτικό ὑλικό).